

РЕШЕНИЕ

№ 1026

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 27.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11769** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], чрез Д. Б., представляващ дружеството, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005876 от 20.10.21г., издадена от полицейски инспектор към СДВР отдел Пътна полиция, с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на Т. мел О. е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС“, за срок от шест месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. По подробно изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

Ответникът по жалбата – Началник отдел ОПП при СДВР, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

От фактическа страна.

На С. М. С. е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия АВ № 115977 от 17.10.21. Административно наказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 17.10.21г. Движейки се по автомагистрала Т., по посока на [населено място] е управлявал товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Т. мел О., като след справка в съответния регистър е установено, че водачът е неправопособен /не притежава СУМПС от съответната категория за управляваното от него МПС/.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005876 от 20.10.21г., издадена от полицейски инспектор към СДВР отдел Пътна полиция, с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на дружеството- жалбоподател е наложена принудителна административна мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС“, за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на посочената дата е спрял за проверка движещият се в посока към [населено място], товарен автомобил, управляван от М., но собственост на [фирма]. При проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето М., който не притежава СУМПС /не е имал издадено за съответната категория СУМПС/.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед.

От правна страна.

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. ”а”, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед № 513з-1618/26.02.2018 на Директора на Областна дирекция на МВР – С., с която на основание чл.43, ал.4 във вр. с ал.3, т.1 от ЗМВР във вр. с чл.165 и чл.172, ал.1 от ЗДвП и Заповед № 8121з-1496/06.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени длъжностни лица от СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП № 21-4332-005876 от 20.10.21г., е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл.

171, т.2а, б. „а” от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неправопособен водач. С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005876 от 20.10.21г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на М. с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 17.10.21 г. На АМ Т., посока [населено място], товарен автомобил, собственост на [фирма] е бил управляван от М., който не притежава СУМПС / не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство/.

Следователно наложената на дружеството жалбоподател принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач.

Не е спорно по делото, че товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] - превозното средство, което е било управлявано от неправоспособен водач и респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, е собственост на Т. мел О.. От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява и че Т. мел О. нито е предоставяла МПС за ползване, нито е разрешавал управлението на автомобила от неправоспособния водач М. - в обратния смисъл не бяха събрани доказателства.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват

репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от правоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на товарния автомобил, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоправния резултат – управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. Следователно управлението на товарния автомобил от лице, непритежаващо СУМПС, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на ППС, а е изцяло резултат от действията на правоспособния водач М., който без знанието и съотв. без съгласието на собственика е управлявал автомобила.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на дружеството жалбоподател, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоправен резултат – управление на ППС от правоспособен водач. Поради което с наложената на [фирма] с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя нито е бил уведомен за образуването на производството за прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, нито преди издаването на заповедта са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на ППС нито е допускарал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от правоспособен водач. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] с ЕИК ф121772636, чрез Д. Б., представляващ дружеството, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005876 от 20.10.21г., издадена от полицейски инспектор към СДВР отдел Пътна полиция, с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на Т. мел О. е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС“, за срок от шест месеца.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: